

Prædiken søndag d. 8. marts 2021.

Metodistkirken i Odense. ©Thomas Risager, D.Min.

Tekster: 2. Mos 17,1-17 & Salme 95 & Rom 5,1-11 & Joh 4,5-42.

En kvinde og en mand! Sådan kan en indledning til enhver god historie være.

Så ved vi, at historien lever, og alt kan ske. Nyt liv kan skabes!

Det gør der også her i begyndelsen af Johannes evangeliet, hvor vi finder historien om Jesu møde med en samaritansk kvinde.

Det er jo kvindernes kampdag i dag, så selvfølgelig kommer kvinden i centrum. Det var hun dog kommet alligevel, for historien centrerer sig om hende, der går derfra med nyt liv.

Her ser vi én af bibelens historier, som viser os, at Guds nåde og Guds kærlighed i sit væsen er grænseoverskridende.

Grænseoverskridende er som regel problematisk, og det er det også for nogle, af de, som har hørt denne historie, mens den for andre bliver en historie om, at grænseoverskridelserne betyder, at Guds nåde er inkluderende på en måde, som de fleste ikke havde fantasi til at forestille sig.

Moralske, kulturelle og geografiske grænser overskrides, og Guds kærlighed får lov til at sprede sig fra en brønd og ud i Samaria.

2 af 6

Dette er helt nyt og begyndelsen på, hvordan kristentro spredt sig ud over hele verden.

Men tiltage til manden og kvinden, Jesus og den samaritanske kvinde.

Jesus skal fra Judæa i Syd til Gallilæa i Nord. Den direkte vej er gennem Samaria, men de fleste jøder bevæger sig ikke gennem Samaria, men går udenom.

Ca. 700 år før Jesus erobrede Assyrerne det nordlige Israel, og mange jøder blev deporteret. Resultatet blev, at man fik en blandet befolkning, som i alt fald jøderne fra Jerusalem og egnene mod syd betragtede som egentligt urene.

Den samaritanske udgave af jødedommen afvej også fra den Jerusalem-centrerede jødedom. Bl.a. mente samaritanerne, at Gud ikke skulle tilbedes i Jerusalem, men på bjerget Garizim.

Vi ser også samaritaner i i hvert fald to beretninger i Det Nye Testamente, som jeg kan komme i tanke om, nemlig historien om manden, der bliver overfaldet og reddes af den barmhjertige Samaritaner¹ samt historien om helbredelsen af de ti spredalske, hvoraf kun én vender tilbage for at takke Jesus. Han var samaritaner.²

For nogle har det været en ganske provokerende tanke, at mennesker, som var samaritanere, ikke "rigtige" jøder, kunne handle næstekærligt og korrekt.

For det var så meget i modstrid med det ry, som samaritaner havde fået.

---

¹ Luk 10.

² Luk 17.

Men de får først et føl på tværs nu, for det bliver endnu værre, for Jesus bryder alle regler.

Han taler med en samaritansk kvinde. Det vil sige, at der er hele to ting galt her. En jøde, som taler med en samaritaner, en mand, som taler med en kvinde. Begge dele er helt uhørt.

Mit gæt vil være, at allerede her vil der være mange, som ikke gad høre mere, for dette er for skørt.

Jesus hviler sig ved Sykars brønd, da en kvinde kommer ud for at hente vand. "Giv mig noget at drikke?" siger han til hende. Måske ikke videre høfligt, men det er ikke det, som kvinden reagerer på. Hun reagerer netop på, at han er jøde og taler til hende.

Hun er vant til, at jøder, i bedste fald, bare ignorerer hende.

Men Jesus ser hende og taler til hende. Han lader hende forstå, at det vand, han vil give hende at drikke, er det levende vand. Det vand, der vil være en kilde til evigt liv i hende.

Jesus sætter altså en samaritansk kvinde i evigheden i udsigt. Dette er uhørt. Man kan ikke love sådan én en plads i Guds rige.

Alle gode historier har en tvist. Denne er igen en undtagelse.

Hent din mand, siger Jesus til hende.

"Jeg har ingen mand!" siger kvinden.

4 af 6

Så fortæller Jesus hende ellers, at hun har haft fem mænd, og ham. Hun har nu, er ikke hendes endelige mand.

Der skal nok være nogen, som opfatter en fordømmelse i den dialog. Det er jeg ikke overbevist om; jeg læser det blot som en konstaterende, og som en trædesten til at komme vildere til det næste store vauw i historien.

Kvinden oplever sig heller ikke fordømt, men set og forstået. Hun fatter, at manden, hun sidder sammen med, er mere, end hun kan se med det blotte øje og mere end hun kan forstå med sin forstand.

Men hun ved, at der er noget med ham. Da hun har fortalt ham om Kristus, som de venter på, siger han: "Det er mig, der taler til dig!"³

Sikke et øjeblik. Klar tale, som vi alle sammen kunne drømme om.

Tænk at få lov til at være ansigt til ansigt med Jesus, og høre ham sige de ord: "Det er mig!"

Lidt ligesom med disciplene, der bare lader fiskenet og både ligge og følger efter Jesus, da han kalder dem til det, så lader kvinden sin vandkrukke stå og går ind i byen og fortæller, hvad hun har oplevet.

Hun siger: "Måske er det Kristus!"⁴

Jeg lægger mærke til ordet "måske".

---

³ Joh 4,26.

⁴ Joh 4,29.

Efter den åbenbaring, er hun så virkelig selv i tvivl?

Det kan jeg næsten ikke tro, men jeg tror hun har en stærk fornemmelse af, at mennesker ikke bryder sig om, at få at vide, hvad de skal tro på, eller hvordan.

Samaritanerne har ikke hørt på andet, så hun præsenterer dem for, at manden ved brønden kan være Jesus, og så må de selv gå ud og se og beslutte sig for, hvad de tror.

Der er mange, som tror, at manden der taler med kvinden, er Kristus.

Når mennesker kommer til tro på Kristus, kan de ikke holde mund med det, så de snakker om det til alle, der bare ser ud som om de lytter, og på den måde. I Samaria lytter mennesker, og her i begyndelsen af Johannesevangeliet får vi en historie om en kvinde og en mand, der kommer til at betyde, at det for mange utænkelige sker, at evangeliet om Jesus spreder sig blandt de mennesker og ind i den egn, som mange foragter.

Det er et nybrud, og det er helt vildt.

Derfor er historien her også en historie til alle, som måske ikke føler sig helt inde i varmen i tro og kirkefællesskab, mennesker, som oplever sig på kanten.

For Jesus er du centrum.

Amen

6 af 6

Salme 445 Du satte dig selv i de nederstes sted.